

Sygn. akt: I C 2746/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Monika Gądek-Tamborska
Protokolant:	st. sekr. sądowy Ewa Pękowska

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2016 r. w Kielcach na rozprawie

sprawy z powództwa **K. P.**

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę zadośćuczynienia, odszkodowania i ustalenie

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda K. P.: - kwotę 50.442,25zł (pięćdziesiąt tysięcy czterysta czterdzieści dwa złotych 25/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 20 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty oraz - odsetki ustawowe od kwoty 42.704zł (czterdzieści dwa tysiące siedemset cztery złotych) od dnia 20 listopada 2015 roku do dnia 9 grudnia 2015 roku, - odsetki ustawowe od kwoty 20.023,65zł (dwadzieścia tysięcy dwadzieścia trzy złotych 65/100) od dnia 20 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2016 roku i odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 20.023,65zł od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 16 lutego 2016 roku oraz kwotę 433 zł (czterysta trzydzieści trzy złotych) tytułem kosztów procesu;

II. oddała powództwo w pozostałej części;

III. nakazuje pobrać od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Okręgowy w Kielcach) kwotę 2878,44zł (dwa tysiące osiemset siedemdziesiąt osiem złotych 44/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt IC 2746/15

UZASADNIENIE

Powód K. P. domagał się od (...) S.A. w W. zasądzenia kwoty 213.239,25 zł na którą składają się:

1. zadośćuczynienie za ból i krzywdę na podstawie art. 445 § 1 kc w zw. z art. 444 kc w wysokości 200.000 zł;
2. odszkodowanie z tytułu kosztów opieki medycznej na podstawie art. 444 § 1 kc w wysokości 2.304 zł;
3. odszkodowanie z tytułu kosztów leczenia na podstawie art. 444 § 1 kc w wysokości 742, 25 zł;
4. odszkodowanie z tytułu kosztów dojazdów do placówek medycznych na podstawie art. 444 § 1 kc w wysokości 193 zł.

Nadto powód domagał się ustalenia, że pozwany ponosi odpowiedzialność za dalsze mogące wystąpić w przyszłości skutki wypadku oraz wnosił o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód podniósł, iż w dniu 18 sierpnia 2015 roku miał miejsce wypadek drogowy w wyniku którego powód doznał obrażeń ciała. Konieczne było zastosowanie leczenia operacyjnego. Kwota żądanego odszkodowania uwzględnia koszty związane z leczeniem powoda, koszty dojazdów do szpitala poniesione przez syna K. P. w celu sprawowania osobistej opieki nad poszkodowanym oraz wartość zniszczonego w wypadku samochodu powoda. Powód nadto wskazał, iż wyliczenie kwoty odszkodowania uwzględnia również koszty opieki sprawowanej przez rodzinę poszkodowanego od wypadku do chwili obecnej w wymiarze 6 godzin dziennie przez pierwsze dwa miesiące po wypadku (po uwzględnieniu minimalnej stawki godzinowej w wysokości 8 zł za godzinę opieki). Powód cierpi na chorobę nowotworową. W wyniku zdarzenia nie mógł optymalnie korzystać z leczenia onkologicznego. W konsekwencji jego stan zdrowia uległ pogorszeniu. Poniesione w wypadku obrażenia były dla powoda bardzo bolesne. Długotrwałe unieruchomienie powoda negatywnie odbiło się na jego stanie psychicznym. W związku z tym zalecono mu profilaktykę antydepresyjną. Po wypisie ze szpitala (...) nie mógł się swobodnie poruszać. Miał problemy z oddychaniem. Wymagał stałej pomocy i opieki dzieci i żony, co wywoływało u niego dyskomfort psychiczny. Aktualnie poszkodowany jest rehabilitowany. W dalszym ciągu przyjmuje leki przeciwbólowe. Powód wskazał, iż żądanie zadośćuczynienia w niniejszej sprawie ma na celu wyrównanie uszczerbków o charakterze niematerialnym związanym z doznałą krzywdą, po bezpośrednim przełożeniu wypadku na zakres aktywności życiowej powoda, szans i jego perspektyw. Jako podstawę przypisania odpowiedzialności sprawcy zdarzenia, a za nim Ubezpieczyciela K. P. przywołał treść art. 436 § 1 w zw. z art. 435 § 1 kc. Jego zdaniem, w przedmiotowej sprawie odpowiedzialność pozwanego zakładu ubezpieczeń za szkodę w postaci uszczerbku na zdrowiu powoda jest bezsporna. Według niego nie zaszła żadna z przesłanek egzoneracyjnych, wyłączających odpowiedzialność sprawcy wypadku. Zatem pozwany ponosi odpowiedzialność gwarancyjną w oparciu o umowę ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. W zakresie odsetek, żądanie pozwu nawiązuje do przepisu art. 481 kc w zw. z art. 455 kc. (pozew k.1-10).

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa wg norm przepisanych. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany nie kwestionował swej legitymacji procesowej w przedmiotowym procesie, jednak w jego ocenie wypłacona powodowi dotychczas w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 40. 000 zł tytułem zadośćuczynienia jest adekwatną do rozmiaru jego krzywdy. Nadto pozwany wypłacił powodowi kwotę 2640 zł tytułem kosztów opieki, kwota 100 zł tytułem kosztów przejazdów oraz kwota 300 zł tytułem kosztów leczenia. Zdaniem pozwanego roszczenia strony powodowej należy uznać za rażąco wygórowane. Zadośćuczynienie ze swej istoty ma charakter kompensacyjny, ale jego wysokość nie może być nadmierna w stosunku do doznanej krzywdy. Kwota ta powinna być utrzymana w rozsądnych granicach odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa. Pozwany wskazał, iż ustalając wysokość zadośćuczynienia wziął pod uwagę wszystkie okoliczności mające wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a zwłaszcza rodzaj i zakres doznanych obrażeń ciała, stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, wiek poszkodowanego, utrudnienia w życiu codziennym oraz trwale skutki spowodowane przez wypadek. Pozwany jest zdania, iż wywiązał się w pełni ze swojego obowiązku odszkodowawczego, a przyznana kwota zadośćuczynienia spełnia swoją kompensacyjną rolę. Pozwany nadto wskazał, iż uwzględnił pomocniczy wprawdzie, ale wymierny wskaźnik jakim jest procentowy stopień uszczerbku na zdrowiu. Na podstawie kompleksowej opinii medycznej z dnia 4.11.2015 r. ustalono, że powód odniósł obrażenia ciała pozostawiające trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 28 % w postaci skutków uszkodzenia miednicy, kończyny dolnej prawej, kończyny górnej prawej, klatki piersiowej. Pozwany wskazał, iż sporządzona w toku likwidacji szkody opinia nie pomija żadnych obrażeń doznanych przez powoda. Zdaniem pozwanego, strona powoda nie wykazała, że opisywane w pozwie pogorszenie stanu zdrowia pozostaje w związku przyczynowym ze zdarzeniem. Odnośnie pozostałych roszczeń pozwany twierdzi, iż za dojazdy zapłacono kwotę 100 zł ryczałtu z uwagi na brak specyfikacji przejechanych tras. W kwestii roszczeń dotyczących kosztów leczenia przyznano ryczałtem kwotę w wysokości 300 zł, bowiem powód przedstawił jedynie dwa rachunki na łączną kwotę 142,25. W każdym przypadku powód otrzymał informację, że jeśli koszty przekroczą przyznany ryczałt, (...) S.A. dokona dopłaty. Natomiast wypłacone środki tytułem kosztów opieki zostały obliczone na podstawie opinii lekarskiej, gdzie na łączny

wymiar zasadnej opieki złożyło się 330 godzin na przestrzeni 12 tygodni, z ustaleniem stawki godzinowej na kwotę 8 zł. W zakresie odsetek ustawowych pozwany wskazał, iż roszczenie powoda w tym zakresie jest nieuzasadnione, bowiem zdaniem pozwanego w wypadku zadośćuczynienia roszczenie to powinno przysługiwać najwcześniej za okres od dnia publikacji orzeczenia zasądającego sumę roszczenia głównego. Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 316 § 1 kpc Sąd uwzględnia ogół okoliczności istotnych w sprawie dotyczących stanu pokrzywdzenia. W myśl art. 363 § 2 kc i waloryzacyjnej funkcji odsetek, wysokość odszkodowania powinna być ustalana według cen z daty ustalenia odszkodowania. Wówczas można mówić o opóźnieniu się dłużnika w zapłacie odszkodowania ustalonego według tych cen i od tej chwili można zasądzić odsetki za opóźnienie. Natomiast w razie ustalenia wysokości zadośćuczynienia według stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy uzasadnione jest przyznanie odsetek dopiero od chwili wyrokowania. (odpowiedź na pozew k.84-87).

Pismem procesowym z dnia 31 grudnia 2015 r. (k.95-96) pełnomocnik powoda cofnął częściowo pozew w zakresie żądanego zadośćuczynienia co do kwoty 40 000 zł; w zakresie poniesionych kosztów przejazdów, co do kwoty 100 zł; w zakresie poniesionych kosztów leczenia, co do kwoty 300 zł. Natomiast w zakresie poniesionych kosztów opieki pełnomocnik powoda cofnął pozew całkowicie. Pismem procesowym z dnia 11 lipca 2016 r. pełnomocnik powoda cofnął pozew w części dotyczącej zapłaty ostatecznie kwoty 62.727,65 zł. Wobec powyższego domagał się zapłaty od pozwanego na rzecz powoda kwoty 150.511,60 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego zgodnie z żądaniem przedstawionym w pozwie. Jednocześnie wniósł o umorzenie postępowanie co do zapłaty kwoty 62. 727, 65 zł (k.164-167).

Postanowieniem z dnia 14 lipca 2016 r. Sąd Okręgowy w Kielcach umorzył postępowanie co do kwoty 62.727,65 zł (k.175).

Na rozprawie w dniu 14 lipca 2016 r. pełnomocnik powoda oświadczył, iż co do żądanej kwoty w wysokości 150.511,60 zł wnosi o zasądzenie odsetek ustawowych od 16 listopada 2015 r. w tym odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r., a na wypadek nieuwzględnienia takiego żądania zasądzenie odsetek ustawowych (k.176).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 18 sierpnia 2015 roku około godziny 7:15 w miejscowości R. Gm. K. na drodze (...) M. T. kierując samochodem marki O. nr rej (...) w wyniku zmęczenia i zaśnięcia za kierownicą doprowadził do zderzenia czołowego z prawidłowo poruszającym się pojazdem marki R. o nr rej (...) kierowanym przez K. P., wskutek czego powód doznał obrażeń ciała.

(okoliczność bezsporna: notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym k. 17-17 v)

M. T. w dacie wypadku korzystał z ochrony ubezpieczeniowej w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych na podstawie umowy ubezpieczenia zawartej z (...) S.A. z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne).

Po przedmiotowym zdarzeniu powód został przywieziony do Zespołu (...) w O. i na Oddziale (...) przebywał w okresie od 18 sierpnia do 20 sierpnia 2015 roku. U pacjenta rozpoznano złamanie mostka, wyrostka rylcowatego prawego, podgłówkowe II i III kości śródstopia prawego, złamanie górnej gałęzi kości łonowej lewej, odłamanie fragmentu kostnego (45mm) od stropu panewki lewego stawu biodrowego oraz rak płuca lewego. Zastosowano unieruchomienie gipsowe przedramienia, podudzia i stopy prawej. Wypisano 20 sierpnia 2015 r. na własne żądanie. Następnie pacjenta skierowano do szpitala na oddział ortopedii na leczenie operacyjne złamania panewki stawu biodrowego, złamania kości śródstopia. W dniu 25 sierpnia 2015 r. K. P. zgłosił się do Powiatowego Zakładu Opieki Zdrowotnej z S., gdzie wykonano zabieg operacyjny. Pod kontrolą skopii Rtg nastawiono odłamy kostne, następnie ustabilizowano złamanie II i III kości śródstopia drutami K wprowadzonymi przez paliczki palców II i III. Przeprowadzono kontrole Rtg osadzenia zespolenia. Założono powodowi jałowe opatrunki i szynę gipsową podudziową. W dniu 28 sierpnia 2015 roku K. P. został wypisany z Oddziału z zaleceniami: zakazem obciążania kończyn dolnych przez okres 6 tygodni,

fotelowo- łózkowym trybem życia, kontroli Rtg za dwa tygodnie w (...), utrzymaniem przez okres czterech tygodni longety przedramiennej, zaś przez okres 6 tygodni longety podudziowej stopy prawej. Po tym okresie zalecono usunięcie unieruchomienia i drutów K, a następnie po radiologicznej ocenie w (...) podjęcie decyzji o obciążaniu lewego stanu biodrowego.

Powód miał wymuszoną pozycję leżącą przez okres około 3 miesięcy. Druty ze śródstopia usunięto mu w (...) po 7 tygodniach. Powód chodzenie o kulach rozpoczął po miesiącu od usunięcia drutów. W opatrunku gipsowym występowało ropienie przestrzeni międzypalcowych stopy. Przez okres unieruchomienia powód stosował leki przeciwwakrzepowe. Nadto zażywał leki przeciwbólowe. Koszt zakupu leków we wrześniu 2015 roku wyniósł 142,25zł. Powód poniósł koszt 600zł za usługę pielęgniarską iniekcji leku C. w ilości 40 zastrzyków.

W następstwie wypadku drogowego powód doznał wielomiejscowych obrażeń narządu ruchu w postaci złamania II i III kości śródstopia prawego, złamania wyrostka rylcowatego kości promieniowej prawej, złamania panewki lewego stawu biodrowego, złamania gałęzi górnej lewej kości łonowej oraz złamania 1/3 bliższej mostka, stanowiących łącznie obrażenia o charakterze średnio ciężkim. Łączny procentowy uszczerbek na zdrowiu spowodowany następstwami wypadku wynosi 33 % (złamanie panewki lewego stawu biodrowego 15 %, złamanie II i III kości śródstopia prawego 6 %, złamanie wyrostka rylcowatego kości promieniowej prawej 5 %, złamanie mostka 2 %, złamanie górnej gałęzi kości łonowej lewej 5 %).

Po wypadku powód odczuwał ból stopy prawej, brak siły w nogach, ścierpięcie stopy lewej, bóle nadgarstka prawego, obrzęk w okolicy nadgarstka, siniec w okolicy ramienia prawego, okresowe bóle mostka oraz bóle lewego stawu biodrowego przy chodzeniu. K. P. miał problemy w samodzielnym poruszaniu się, w szczególności z podnoszeniem się po klęczeniu oraz przy chodzeniu po schodach.

Doznane przez powoda w trakcie wypadku złamania miednicy, mostka, przedramienia prawego oraz śródstopia prawego są wygojone. Zakres ruchów prawego przedramienia, lewego stawu biodrowego oraz lewego stawu skokowego nie odbiegają od normy. Utrzymuje się ograniczenie ruchów palców II i III stopy lewej oraz zaburzenie osi palca II. Funkcja podpórcza i lokomocyjna lewej kończyny dolnej jest zachowana. W obrębie mostka nie stwierdzono patologicznej ruchomości.

Z uwagi na doznane obrażenia, powód nie potrafił samodzielnie funkcjonować po wypadku. Wymagał pomocy i opieki osób trzecich w codziennych czynnościach m.in. przy toalecie, ubieraniu, przygotowywaniu i spożywaniu posiłków, przemieszczaniu się, utrzymywaniu porządku i załatwianiu spraw poza miejscem zamieszkania. Rozmiar tej opieki uzależniony był od etapu leczenia powoda. W początkowym okresie leczenia, w którym powód był osobą leżącą wymagał on szeroko zakrojonej opieki obejmującej praktycznie wszystkie czynności życia codziennego. Rozmiar tej opieki zmniejszał się w trakcie dalszego leczenia w miarę stopniowego usprawniania powoda.

K. P. cierpi na chorobę nowotworową płuc. Na skutek wypadku przerwana została chemioterapia na okres około 3 miesięcy. Ze względu na swój obecny stan zdrowia będący wynikiem nowotworu płuc i związanej z tym prowadzonej chemioterapii, a także skutków wypadku dla jego zdrowia, powód nie wykonuje prac w domu i wokół domu. Wyręczany jest w tym przez żonę i innych członków rodziny. Obecnie porusza się samodzielnie, ale sprawia mu to trudność (ma problem z przemieszczaniem się po schodach, nie może klęknąć, kucnąć) i czasem wymaga przy tym pomocy osób trzecich. Obawia się samodzielnego opuszczania domu. Powód nadto odczuwa lęk przed prowadzeniem pojazdów, stresująca jest dla niego podróż jako pasażera. Od czasu wypadku nie kierował samochodem. K. P. w wyniku przeżyć związanych ze zdarzeniem stał się bardziej nerwowy i wybuchowy. Miewa również problemy ze snem.

(dowody: oświadczenie powoda k.50, opinia biegłego z zakresu (...) k. 129-132, dokumentacja medyczna powoda k.18-47, 52-57, paragony k.51, dokumentacja medyczna k. 18-47, 52-57, zeznania świadka E. P.- protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2016 r. k. 110-111, zeznania świadka N. P. - protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2016 r. k. 111, zeznania powoda K. P.- protokół rozprawy z dnia 4 lutego 2016 r. k. 111-112)

Samochód kierowany przez sprawcę wypadku drogowego M. T. w dacie zdarzenia był ubezpieczony w (...) S.A. (okoliczność bezsporna)

W dniu 19 października 2015 roku do (...) S.A. wpłynęło zgłoszenie zdarzenia.

W wyniku przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, na podstawie opinii medycznej z dnia 4.11.2015 r. przeprowadzonej przez lekarza orzecznika ustalono, że powód odniósł obrażenia ciała pozostawiające trwałe uszczerbek na zdrowiu w wysokości 28 % w postaci skutków uszkodzenia miednicy, kończyny dolnej prawej, kończyny górnej prawej, klatki piersiowej.

Decyzją z dnia 9 grudnia 2015r. (...) S.A. w W. uznał częściowo roszczenie K. P. przyznając mu kwotę 40. 000 zł tytułem zadośćuczynienia, kwotę 2640 zł tytułem kosztów opieki osób trzecich, kwotę 100 zł tytułem kosztów przejazdów oraz kwotę 300 zł tytułem kosztów leczenia.

Decyzją z dnia 16 lutego 2016 roku pozwany poinformował powoda o przyznaniu zadośćuczynienia w kwocie 60.000 zł. Po uwzględnieniu wcześniejszej wypłaty, pozwany przekazał na rzecz powoda dalszą kwotę 20 000 zł tytułem dopłaty. Na rzecz poszkodowanego przyznano również kwotę w łącznej wysokości 123,65 zł z tytułu dojazdów do placówek medycznych, co po odliczeniu wcześniejszej wypłaty dało podstawę do wypłacenia dalszego świadczenia w kwocie 23,65 zł. Jednocześnie w piśmie wskazano, iż brak jest podstaw do dopłaty kwoty ponad przyznany ryczałt z tytułu kosztów leczenia, bowiem do szkody dołączono rachunki na kwotę 142,25 zł.

(dowody: oświadczenie powoda k.50, bilans przejazdu, paragony, akta szkodowe w zakresie zgłoszenia szkody, decyzja o wypłacie zadośćuczynienia odszkodowania k. 97-98, 120-121)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dokumenty, osobowe źródła dowodowe oraz opinię biegłego sporządzoną na potrzeby niniejszej sprawy. W pierwszej kolejności wskazać należy, iż w ocenie Sądu, w pełni zasługują na wiarę dowody z dokumentów (dokumentacja leczenia powoda, historie choroby, paragony fiskalne, dokumenty zawarte w aktach szkody, zgłoszenie szkody, decyzje o przyznaniu zadośćuczynienia). Nie były one kwestionowane, ani przez powoda, ani przez pozwanego. Nadto nie budziły wątpliwości Sądu zarówno od strony formalnej, jak i merytorycznej. W przekonaniu Sądu w całości na wiarę zasługiwały również zeznania powoda oraz świadków E. P. i N. P., jako że były jasne, spontaniczne, wzajemnie korelujące ze sobą, obrazujące rzetelnie zmianę stanu zdrowia, sytuacji życiowej i stanu emocjonalnego powoda po wypadku z dnia 18 sierpnia 2015 r. Sąd oparł swoje ustalenia na opinii sporządzonej w niniejszej sprawie przez biegłego z zakresu (...). Opinia sporządzona została zgodnie z тезami dowodowymi, w sposób rzetelny, kategorycznie i jasno prezentując przedstawiane tezy. Zgłaszane zarzuty co do treści opinii biegłego w ocenie Sądu zostały dostatecznie precyzyjnie wyjaśnione w odpowiedzi biegłego na zastrzeżenia pozwanego do opinii (k.154).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo K. P. zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

M. T., jako sprawca zdarzenia, ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym (...) S.A., a na dzień 18 sierpnia 2015 roku objęty był przedmiotową ochroną ubezpieczeniową. Pozwany nie kwestionował swojej legitymacji biernej i uznał co do zasady odpowiedzialność za skutki wypadku z dnia 18 sierpnia 2015 roku. Zgodnie zaś z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Stosownie do treści przepisu art. 34 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j.Dz.U. z 2013, poz.392, ze zm.), z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli

posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Z mocy art. 36 ust. 1 wymienionej ustawy, odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym. Odpowiedzialność ubezpieczyciela za szkodę powstałą w związku z ruchem mechanicznego środka komunikacji jest zatem uzależniona od tego, czy sprawca zdarzenia ponosi odpowiedzialność na podstawie przepisów prawa cywilnego. W świetle art. 14 ust. 1 oraz art. 19 ust. 1 wskazanej ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń, który powinien wypłacić odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie.

Natomiast przesłanki odpowiedzialności sprawcy wypadku drogowego określone zostały w art. 436 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. Zgodnie ze wskazanym przepisem samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszającego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności. W razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody wymienione osoby mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód tylko na zasadach ogólnych. Odpowiedzialność M. T. za skutki zdarzenia drogowego z dnia 18 sierpnia 2015 roku nie budzi wątpliwości, a w szczególności nie była podważana przez samego pozwanego.

Zgodnie z dyspozycją art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Uszkodzenie ciała polega na naruszeniu ciągłości tkanek przejawiającym się w złamaniach kości, ranach, uszkodzeniach organów wewnętrznych. Natomiast rozstrój zdrowia to zakłócenie czynności organizmu ludzkiego w innej postaci. Obie postaci szkody mogą stanowić skutki jednego zdarzenia. Przepisy kodeksu nie zawierają żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia, zaś wypracowane zostały one w orzecznictwie. Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień związanych z rozstrojem zdrowia lub uszkodzeniem ciała. Obejmuje ono wszystkie cierpienia fizyczne i psychiczne, zarówno już doznane, jak i te, które zapewne wystąpią w przyszłości. Ma więc ono charakter całościowy i powinno stanowić rekompensatę pieniężną za całą krzywdę doznaną przez poszkodowanego, mowa jest bowiem o „odpowiedniej sumie tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę”, przyznawaną jednorazowo. Zarówno okoliczności wpływające na wysokość zadośćuczynienia, jak i kryteria ich oceny powinny być rozważane indywidualnie w związku z konkretną osobą pokrzywdzonego. Krzywdą w rozumieniu art. 445 k.c. będzie z reguły trwałe kalectwo poszkodowanego powodujące cierpienia fizyczne oraz ograniczenie ruchów i wykonywanie czynności życia codziennego. Przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia obowiązuje zasada umiarkowania wyrażająca się w uwzględnieniu wszystkich okoliczności oraz skutków doznanego kalectwa (wyrok SN z 3 maja 1972 r., I CR 106/72, LexisNexis nr (...)). Określenie wysokości zadośćuczynienia powinno być dokonane z uwzględnieniem wszystkich okoliczności mających wpływ na rozmiar doznanej krzywdy, a m.in. również wieku poszkodowanego i czasu trwania jego cierpień. Zasadniczą przesłankę określającą jego wysokość stanowi więc stopień natężenia doznanej krzywdy, tj. rodzaj, charakter, długotrwałość cierpień fizycznych i ujemnych doznań psychicznych, ich intensywność, nieodwracalność ujemnych skutków zdrowotnych, a w tym zakresie stopień i trwałość doznanego kalectwa i związana z nim utrata perspektyw na przyszłość oraz towarzyszące jej poczucie bezradności powodowanej koniecznością korzystania z opieki innych osób oraz nieprzydatności społecznej. Istotną okolicznością indywidualizującą rozmiar krzywdy jest wiek poszkodowanego. Dokonywana ocena winna uwzględniać również dotychczasowy tryb życia poszkodowanego, mobilność oraz intensywność kontaktów towarzyskich, rodzinnych i zawodowych, co częstokroć pozostaje w związku z wiekiem pokrzywdzonego; zadośćuczynienie jest swoistą kompensatą cierpień moralnych, które prowokują nie tylko zdarzenia bezpośrednio związane z wypadkiem, ale również te oddalone w czasie i mające charakter pośredni oraz retrospektywne. W tych warunkach chodzi o uświadomienie sobie skutków zdarzenia i nieodwracalnego charakteru uszczerbku (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 3 czerwca 2015 roku, I ACa 150/15, LEX nr 1740566).

Rozmiar obrażeń i aktualny stan zdrowia powoda Sąd ustalił na podstawie dokumentacji lekarskiej i leczenia K. P., opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii i traumatologii. Ustalając wysokość należnego zadośćuczynienia Sąd miał w pierwszej kolejności na względzie rodzaj i rozmiar doznanych przez niego obrażeń. Powód w wyniku zdarzenia z dnia 18 sierpnia 2015 roku doznał wielomiejscowych obrażeń narządu ruchu w postaci złamania II i III kości śródstopia prawego, złamania wyrostka rylcowatego kości promieniowej prawej, złamania panewki lewego stawu biodrowego, złamania gałęzi górnej lewej kości łonowej oraz złamania 1/3 bliższej mostka. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj przebytego leczenia i rehabilitacji. Powód bezpośrednio po wypadku przewieziony został do Zespołu (...) w O.. Powodowi wykonane zostały niezbędne badania, które doprowadziły do zdiagnozowania złamania mostka, wyrostka rylcowatego prawego, podgłówkowe II i III kości śródstopia prawego, złamanie górnej gałęzi kości łonowej lewej oraz raka płuca lewego. Zastosowano unieruchomienie gipsowe przedramienia, podudzia i stopy prawej. Pacjenta skierowano do Szpitala na Oddział Ortopedii na leczenie operacyjne złamania panewki stawu biodrowego, złamania kości śródstopia. W dniu 25 sierpnia 2015 r. K. P. zgłosił się do Powiatowego Zakładu Opieki Zdrowotnej z S. na leczenie operacyjne. Pod kontrolą skopii Rtg nastawiono odłamy kostne, następnie ustabilizowano złamanie II i III kości śródstopia drutami K wprowadzonymi przez paliczki palców II i III. Założono pacjentowi jałowe opatrunki i szynę gipsową podudziową. W okresie stosowania leczenia powód wymagał pomocy osób trzecich w czynnościach podstawowych. Wspomnieć przy tym należy, iż w wyniku wypadku uszczerbku na zdrowiu doznała także żona powoda, co uniemożliwiało pomoc z jej strony tylko powodowi, a wymagało korzystania nadto z pomocy syna i synowej. Po wypadku powód odczuwał znaczne dolegliwości bólowe, miał poważne problemy ze snem, stał się nerwowy i wybuchowy. Pamiętać należy, iż wypadek przerwał chemioterapię jakiej powód był poddawany, jako jedyną zaoferowaną metodę leczenia raka płuc, co w sposób istotny wpłynęło na ocenę przez powoda własnej sytuacji zdrowotnej i skuteczności leczenia choroby nowotworowej. Istotnym dla określenia rozmiaru krzywdy jakiej doznał powód jest również stopień i rodzaj doznanego w wyniku wypadku uszczerbku na zdrowiu. Doznane obrażenia ciała spowodowały uszczerbek na zdrowiu określony przez biegłego łącznie na 33%. Koniecznym jest również uwzględnienie bólu jakiego powód doznał w związku ze zdarzeniem, przebyтым leczeniem i rehabilitacją oraz nadal doznawanego oraz tego, jak w tym zakresie kształtuje się jego aktualna sytuacja. Jak wynika z opinii biegłego obrażenia doznane przez powoda w trakcie przedmiotowego wypadku wiązały się z wystąpieniem dolegliwości bólowych przedramienia prawego, mostka, miednicy, lewego stawu biodrowego oraz stopy lewej. Największe nasilenie dolegliwości bólowych występowało w początkowym okresie, bezpośrednio po urazie. W tym czasie natężenie bólu mieści się w granicach 6-8 punktów w skali (...), w której punkt 0 oznacza brak występowania bólu, natomiast stopień 10 oznacza ból skrajny, trudny do wytrzymania. Dolegliwości o takim natężeniu występują w okresie 7-10 dni od urazu. Na stopień odczuwania bólu wpływa w tym okresie chirurgiczna stabilizacja oraz unieruchomienie złamań oraz przyjmowanie leków przeciwbólowych, mających za zadanie zredukować ból. Następnie nasilenie bólu zmniejsza się do 2-4 punktów w skali (...). Ból ten utrzymuje się przeciętnie od 3-4 tygodni od urazu. W cięższych uszkodzeniach tego typu dolegliwości mogą utrzymywać się przez dłuższy czas i trwać do 2-3 miesięcy od urazu, nasilenie ich jest wtedy mniejsze i mają one charakter pobolewania lub dyskomfortu. W późniejszym czasie dolegliwości bólowe mogą występować okresowo i są związane z obciążaniem kończyn, wykonywaniem gwałtownych ruchów oraz zmianami pogodowymi. Następnie, w trwającym od kilku do kilkunastu miesięcy czasie mogą występować okresowe dolegliwości bólowe związane z rozwojem wtórnych zmian zwyrodnieniowych w obrębie uszkodzonych odcinków narządu ruchu. U K. P. do chwili obecnej otrzymują się dolegliwości bólowe w obrębie stopy prawej z ograniczeniem ruchomości palców, obrzęk i bolesność nadgarstka prawego oraz bólowe lewego stawu biodrowego przy chodzeniu.

Uraz u powoda nałożył się na chorobę nowotworową. Na skutek zdarzenia z sierpnia 2015 r. powód musiał okresowo przerwać chemioterapię. Pod wpływem silnego stresu, bólu fizycznego w obrazie problemów psychicznych u powoda dominowała złość i rozdrażnienie. Problemy te spowodowały także problemy ze snem. W okresie leczenia powód zmuszony był korzystać z pomocy najbliższej rodziny w podstawowych czynnościach życia codziennego (przy toalecie, ubieraniu, przygotowywaniu i spożywaniu posiłków, przemieszczaniu się, utrzymywaniu porządku, załatwianiu spraw poza miejscem zamieszkania), co stanowiło dodatkowe źródło dyskomfortu. Powód nadal nie jest jednak w stanie wykonywać samodzielnie niektórych czynności, ma problem z klękaniem, kucaniem, przemieszczaniem się po schodach. Powyższe powoduje istotne ograniczenie jego zdolności dotychczasowego osobistego wykonywania

podstawowych prac, zarówno w domu jak i na terenie posesji. Musi korzystać z pomocy swych domowników przy cięższych bądź bardziej skomplikowanych czynnościach. Obecnie jako następstwa wypadku występują pojedyncze objawy pourazowe jak okresowa bezsenność, stany napięcia przed podróżą samochodem. Nadto powód aktualnie łatwo popada w rozdrażnienie, miewa napady gniewu i złości.

W ocenie Sądu szczególnie istotnym na kanwie sprawy niniejszej jest to, w jaki sposób zdarzenie z dnia 18 sierpnia 2015 roku wpłynęło na sposób życia powoda. K. P., pomimo choroby nowotworowej płuc, przed wypadkiem był osobą aktywną życiowo, mogącą samodzielnie wykonywać czynności życia codziennego i samodzielnie poddawał się procesowi leczenia choroby nowotworowej. Nie wymagał pomocy osób drugich. Wyłączenie powoda z dotychczasowej aktywności po wypadku, doznawane nadal skutki wypadku (oczywiście przy istniejących schorzeniach samoistnych) niewątpliwie pogłębiają subiektywne poczucie krzywdy.

Odpowiednia suma zadośćuczynienia to kwota, która ma przede wszystkim charakter kompensacyjny w stosunku do doznanej krzywdy, skoro jej celem jest całościowe złagodzenie fizycznych i psychicznych cierpień poszkodowanego. Przyznana suma pieniężna ma stanowić bowiem przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej. Powinna ona wynagrodzić doznane cierpienia fizyczne i psychiczne, aby w ten sposób przynajmniej częściowo przywrócona została równowaga zachwiana na skutek popełnienia czynu niedozwolonego. Funkcja kompensacyjna winna mieć istotne znaczenie dla ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Jego wysokość musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną, adekwatną do warunków gospodarki rynkowej.

Kierując się przywołanymi dyrektywami i analizując omówione wcześniej okoliczności wyznaczające indywidualny rozmiar krzywdy doznanej przez S. Z., Sąd uznał, że adekwatnym zadośćuczynieniem w niniejszej sprawie będzie kwota 110 000 zł. Uwzględnia ona czas trwania procesu leczenia, rehabilitacji powoda, towarzyszący jej ból, doznany uszczerbek na zdrowiu (ok. 33%), rokowania na przyszłość oraz nieodwracalne zmiany, jakie zdarzenie to spowodowało w codziennej egzystencji powoda, co wpływa również na jego stan psychiczny. W toku postępowania mającego na celu likwidację szkody pozwany dokonał już wypłaty kwoty 60 000 zł tytułem zadośćuczynienia, co skutkowało koniecznością pomniejszenia należnej z tego tytułu kwoty i zasądzeniem od pozwanego kwoty 50 000 zł. W pozostałym zakresie żądanie zadośćuczynienia, Sąd uznał za zbyt wygórowane, nie znajdujące usprawiedliwienia w okolicznościach niniejszej sprawy.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie przepisu art. 481 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013, poz. 391 z późn. zm.) zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powód żądał odsetek od dnia 16 listopada 2015 roku. Zgłoszenie roszczeń powoda o przyznaniu mu zadośćuczynienia nastąpiło pismem datowanym na dzień 19 października 2015 roku. W aktach szkody nie ma wprawdzie potwierdzenia, kiedy pismo to zostało doręczone pozwanemu, ale pismem datowanym na dzień 26 października 2015 roku pozwany potwierdził przyjęcie tego zgłoszenia w dniu 19 października 2015 r.. Przyjąć zatem należy, że najpóźniej w tym właśnie dniu żądanie powoda dotarło do pozwanego w taki sposób, że mógł się z nim zapoznać. Pozwany pozostaje zatem w opóźnieniu ze spełnieniem świadczenia od dnia 20 listopada 2015 roku. Podkreślić przy tym należy, że przewidziana w art. 448 k.c. możliwości przyznania przez sąd odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia za krzywdę nie zakłada dowolności ocen sądu, a jest jedynie konsekwencją niewymiernego w pełni charakteru okoliczności decydujących o doznaniu krzywdy i jej rozmiarze, a więc mimo pewnej swobody sądu przy orzekaniu o zadośćuczynieniu, wyrok zasądający zadośćuczynienie nie ma charakteru konstytutywnego, lecz deklaracyjny, to jednak wymagalność roszczenia o zadośćuczynienie za krzywdę, a tym samym i początkowy termin naliczania odsetek za opóźnienie w zapłacie należnego zadośćuczynienia, może się różnie kształtować w zależności od okoliczności sprawy. Terminem, od którego należą się odsetki za opóźnienie w zapłacie zadośćuczynienia za krzywdę, może być więc, w zależności od okoliczności sprawy, zarówno dzień poprzedzający wyrokowanie o zadośćuczynieniu, jak i dzień tego wyrokowania (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2011 roku, I CSK 243/10, Lex 848109, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 roku, II CSK 434/09, Lex 602683). Termin ten jest zależny od tego, czy w toku procesu zostanie wykazane, że dochodzona przez powoda kwota należała się rzeczywiście tytułem zadośćuczynienia od wskazanego przez powoda

dnia. Jeżeli natomiast sąd ustali, że zadośćuczynienie w rozmiarze odpowiadającym sumie dochodzonej przez powoda należy się dopiero od dnia wyrokowania, odsetki od zasądzonego w takim przypadku zadośćuczynienia mogą należeć się dopiero od dnia wyrokowania. W tym kontekście nie powinno ulegać wątpliwości, że zadośćuczynienie w wysokości zasądzonej przez Sąd należało się powodowi już w chwili gdy powód zgłosił pozwanemu żądanie. W późniejszym okresie nie doszło bowiem do jakichkolwiek zmian rozmiaru doznanego krzywdy, które mogłyby dopiero uzasadniać zasądzenie zadośćuczynienia. Biorąc zatem zgłoszenie roszczenia przed procesem, przy uwzględnieniu wynikającego z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2013 Nr 392 j.t.) trzydziestodniowego terminu do spełnienia świadczenia przez pozwanego, i związania granicami żądania, odsetki powinny być zasądzone od dnia 20 listopada 2015 roku.

Zgodnie z art. 481 § 1 i 2 kc, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik nie ponosi odpowiedzialności. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Treść cyt. artykułu uległa z dniem 1 stycznia 2016 r. zmianie wskutek wejścia w życie przepisów ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z art. 56 cyt. ustawy, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Obecne brzmienie art. 481 § 1 i 2 kc jest następujące: Jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Uznać zatem należy, że powodowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie za okres od daty wymagalności roszczenia do dnia 31 grudnia 2015 r. w wysokości wynikającej z art. 481 kc w brzmieniu obowiązującym przed 1 stycznia 2016 r., zaś za okres od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty w wysokości wynikającej w art. 481 kc w brzmieniu określonym przepisem art. 2 pkt 2 lit. a i b ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw. Zgodnie z obwieszczeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 stycznia 2016 r. w sprawie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie poczynając od dnia 1 stycznia 2016 r. wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie wynosi 7% w stosunku rocznym.

Wobec powyższego Sąd zasądził należności wraz z odsetkami za opóźnienie liczonymi od poszczególnych kwot od dnia ich wymagalności do dnia zapłaty, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

W oparciu o przepis art. 444 § 1 kc odszkodowanie obejmuje wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne i celowe. Przykładowo można wymienić koszty leczenia (pobytu w szpitalu, konsultacji u wybitnych specjalistów, dodatkowej pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw itp.), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych koniecznych aparatów (okularów, aparatu słuchowego, zainstalowania telefonu, wózka inwalidzkiego, samochodu lub innego pojazdu itp.), wydatki związane z przewozem chorego do szpitala i na zabiegi, z przejazdami osób bliskich w celu odwiedzin chorego w szpitalu, z koniecznością specjalnej opieki i pielęgnacji, koszty zabiegów rehabilitacyjnych, przygotowania do innego zawodu (np. opłaty za kursy, szkolenia, koszty podręczników i innych pomocy, dojazdów).

Odnosząc się do żądania powoda w zakresie zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych w kwocie 193 zł wskazać należy, iż strona powodowa nie udowodniła należycie dochodzonego roszczenia (art. 6k.c.). Nie może być wystarczające wskazanie ilości kilometrów i ceny ogólnej, bez wyjaśnienia sposobu jej kalkulacji, która mogłaby podlegać weryfikacji. Z kolei strona pozwana szczegółowo wyjaśniła, iż przyznana dotychczas w toku postępowania likwidacyjnego kwota w wysokości 123,65 zł została oszacowana na podstawie ilości przejechanych kilometrów (322

km), spalania paliwa (8/100 km) oraz średniej ceny paliwa (4,8 zł). Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, iż wypłacona przez pozwanego kwota jest właściwa i uzasadniona.

Roszczenie powoda w zakresie żądania odszkodowania z tytułu kosztów opieki medycznej w toku postępowania likwidacyjnego zostało całkowicie zaspokojone i w tym zakresie pełnomocnik powoda cofnął pozew co do całości żądania (k. 95).

Natomiast w zakresie żądania odszkodowania z tytułu kosztów leczenia, żądanie powoda podlegało częściowemu uwzględnieniu. W niniejszej sprawie, na podstawie zebranego materiału dowodowego (paragony za zakup lekarstw oraz oświadczenie powoda k.51-52, zeznań powoda) Sąd uznał, iż żądanie powoda przyznania mu odszkodowania z tytułu kosztów leczenia w wysokości 742,25 zł. jest w pełni uzasadnione. Jak wynika z zeznań powoda i świadków, karty wypisowej powodowi zalecono wykonanie 40 iniekcji leku C., z uwagi na okres unieruchomienia powoda wymagało to zlecenia iniekcji wykwalifikowanej pielęgniarce, a koszt jednorazowej usługi wynosił 15zł, czyli łącznie 600zł. Natomiast co do kwoty 142,25zł obejmuje zakup leków i środków opatrunkowych, potwierdzony paragonami a jak wynika z opinii celowych. Biorąc pod uwagę wypłaconą dotychczas z tego tytułu przez pozwanego kwotę 300 zł, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda dalszą kwotę do zapłaty w wysokości 442,25zł.

Sąd uznał za nieuzasadnione żądanie powoda ustalenia odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za pogorszenie się jej stanu zdrowia w związku z wypadkiem z dnia 18 sierpnia 2015 roku, wobec nie udowodnienia interesu prawnego w ustaleniu (art. 189 k.p.c.). W uzasadnieniu wyroku z dnia 6 lutego 2015r. (IACa 1615/14) Sąd Apelacyjny w Krakowie stwierdził, że w obecnym stanie prawnym nie sposób przyjąć interesu prawnego w takim ustaleniu, a to z uwagi na utratę mocy przepisu art. 442 k.c. Wprowadzony do Kodeksu cywilnego z dniem 10 sierpnia 2008r. przepis art. 442¹ § 3 k.c. odmiennie uregulował kwestię przedawnienia roszczeń z tytułu szkód na osobie, wykluczając możliwość ich przedawnienia przed ujawnieniem się szkody. W konsekwencji obecnie nie można uzasadnić interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności na przyszłość za szkody na osobie potrzebą przerwania terminu przedawnienia i jakkolwiek nie można a priori odrzucić możliwości wystąpienia w konkretnej sprawie takiego interesu, to trudno wyobrazić sobie okoliczności, które interes taki mogłyby uzasadnić. Sąd orzekający w niniejszej sprawie całkowicie podziela powyższe stanowisko Sądu Apelacyjnego. Odnosząc powyższe do niniejszej sprawy należało uznać, że powód nie wykazał interesu prawnego w ustaleniu odpowiedzialności pozwanego na przyszłość za pogorszenie się jego stanu zdrowia w związku z wypadkiem z dnia 18 sierpnia 2015 roku. Aktualnie skutki jakie spowodował przedmiotowy wypadek na jego zdrowiu są znane. Natomiast jeśli w przyszłości ujawnią się nowe, będzie miała ona otwartą drogę do wystąpienia z nowym roszczeniem przeciwko pozwanemu.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o art. 98§ 1 i §3 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu i zasadę kosztów niezbędnych i celowych i art. 100 k.p.c. statuujący zasadę stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Powództwo zostało uwzględnione w 53%. Koszty poniesione przez powoda wyniosły 7 217 zł i złożyły się na nie: kwota 7200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w osobie adwokata (§ 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. 2013 Nr 461 j.t.) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Powodowi należy się zatem zwrot kwoty 3825,01 zł. Koszty poniesione przez pozwanego wynoszą 7200 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika w osobie radców prawnych (§ 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcy prawnego ustanowionego z urzędu – Dz. U. 2013 Nr 490 j.t.) i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwanemu należy się zatem zwrot kwoty po 3391,99 zł. Po skompensowaniu tych kwot powodowi należy się zwrot kwoty 433 zł ((...),01 -3391,99 zł).

Na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. t.j. 2014 r. poz. 1025 ze zm.) orzeczono o nieuiszczonych kosztach sądowych. Z uwagi na to, iż powód został zwolniony od ponoszenia kosztów sądowych, Sąd nakazał pobrać od pozwanego kwotę (...),44 tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych odpowiadającej zakresowi, w jakim uległ żądaniu pozwu. Na nieuiszczone koszty

sądowe w łącznej kwocie 2878,44 zł złożyły się wydatki na opinie biegłych pokrywane tymczasowo z sum budżetowych Skarbu Państwa (670,64 zł x 53%) oraz opłata od uwzględnionej części powództwa w kwocie 2523 zł.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.

SSO Monika Gądek -Tamborska